

ΜΗ ΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΦΘΥΝΤΗΣ

ΑΛΛΑ

ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ.

Ὁ βασιλεὺς ἐν συνταγματικῷ πολιτεύματι τότε μόνον βασιλεύει, ὅταν ἔχῃ ἀδιάρκιστον πρὸς τὸ σύνταγμα πίστιν, ὅταν ἀγαπᾷ αὐτὸ, ὅταν εἶνε φύλαξ αὐτοῦ αὐστηρὸς καὶ ἀκοίμητος, ὅταν δηλαδὴ ἀντιπροσωπεύῃ διαρκῶς καὶ, ὅσον ἀνθρωπίνως ἔνεστι, τελείως τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ, ἧς εἶνε ὁ ὑπέρτατος καὶ μόνος θεματοφύλαξ. Ἀλλὰ τὰ προσόντα ταῦτα τοῦ συνταγματικοῦ βασιλείου δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐνυπάρχωσιν ἐν αὐτῷ, ἀπαιτεῖται καὶ νὰ πιστοποιηθῶσιν ἐν τοῖς πράγμασιν, ἢ δὲ ὑπαρξῆς αὐτῶν νὰ καταστῇ πάνδημος τοῦ λαοῦ καὶ ἰσχυρὰ πεποιθήσις. Ἐν πάσαις ταῖς ἐμφανίσεσι τῆς ἀνθρωπίνου ἐνεργείας, ὁ τελεσιουργὸς χαρακτήρ τοῦ δρώντος προσώπου, οἷονδ' ἦτοτε καὶ ἂν ᾗ, καταρτίζεται οὐχὶ ἐκ τῆς ἀγαθῆς αὐτοῦ θελήσεως, ἀλλ' ἐκ τῆς περὶ τοῦ ὄντως ἀγαθοῦ τῆς θελήσεως ταύτης πίστεως τῶν ἄλλων, ἀτόμων μὲν τῶν ἄλλων τούτων ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆ ἰδιωτικῆς, τοῦ ἔθνους δὲ ὁλοκλήρου ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆ βασιλικῆς. Τότε, ἀλλὰ τότε καὶ μόνον, αἱ πράξεις τοῦ βασιλείου φέρουσιν ὄχι μόνον ἀπλῶς τὸ κύρος τῆς νομιμότητος, κύρος προσωρινὸν καὶ ἀσθενέστατον, ἀλλὰ τὴν ἀλύμαντον σφραγίδα τῆς ἐθνικῆς ἐπιδοκιμασίας. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Συνταγματικὸς Βασιλεὺς δυνηθῇ ν' ἀναβῇ εἰς τοῦτο τῆς ἠθικῆς περιωπῆς τὸ ὕψος, τὸ ζήτημα εἶνε ὀριστικῶς λελυμένον, καὶ ὁ Βασιλεὺς βασιλεύων καὶ μὴ κυβερνῶν καθίσταται παντοδύναμος, διότι ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέει καὶ δι' αὐτοῦ λειτουργεῖ, διαρκῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως συμφωνοῦσα πρὸς τὴν ἐκάστοτε κρατούσαν θέλησιν τοῦ ἔθνους, ἢ συνταγματικῆ Κυβέρινης, ἧτοι Βουλῆ καὶ ὑπουργέτων.

Τῆς βασιλικῆς ταύτης παντοδυναμίας δὲν ἐλλείπουσιν ἐνδοξα καὶ ἀξιομίμητα παραδείγματα, τὸ ἀληθές τῶν λόγων ἡμῶν προσεπιμαρτυροῦντα. Ὁ Λεοπόλδος τοῦ Βελγίου ἦτο τύπος, καὶ τύπος μάλιστα ἑκταίετος, συνταγματικοῦ βασιλείου. Ἡ χώρα ἐφ' ἧς ἐκλήθη νὰ βασιλεύσῃ ἐτυραννεῖται — καὶ τυραννεῖται ἐτι ἐν μέρει — ὑπὸ τοῦ κληρικῶν λεγο-

μένου κόμματος. Τὸ κόμμα τοῦτο διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ καὶ διὰ τοῦ πλοῦτου εὐκόλως ἀπέκτα τεχνικῶς τὴν ἀριθμητικὴν βουλευτικὴν πλειοψηφίαν, ἐμίσει δὲ τὰς συνταγματικὰς ἐλευθερίας, ὡς πᾶν κόμμα κληρικὸν, καὶ εἶχε τάσεις ἀπολυτόφρονας. Ἀλλ' ἡ παμπηχὶς τοῦ βελγικοῦ λαοῦ τοῦ λαοῦ τοῦ ἀληθοῦς καὶ ἐλευθέρου, ἡγάπα τὸ πολίτευμα καὶ ἐπάλαυνεν ὑπὲρ αὐτοῦ διὰ τῶν φιλελευθέρων αὐτοῦ ἡγετῶν. Ἄν ὁ Λεοπόλδος οὐχὶ δολιευόμενος τὸ πολίτευμα, ἀλλ' ὑπέκων μάλιστα εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς τῆς νομιμότητος τύπους, ἤθελεν, ἡδύνατο ἀσφαλῶς καὶ νομίμως νὰ προσαυξήσῃ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ἤξευρε νὰ βασιλεύῃ, καὶ ἐτάχθη πάντοτε κατὰ τῆς νομίμου ἀριθμητικῆς πλειοψηφίας, ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τοῦ συντάγματος, μετὰ τῶν ὀλίγων μὲν ἐν τῇ βουλῇ, μεθ' ἀπάντων ὅμως ἐν τῷ ἔθνει. Οὕτω τὸ μὲν σύνταγμα ἐκραταιώθη ἐν Βελγίῳ διὰ τοῦ βασιλείου, ὁ δὲ Λεοπόλδος ἐγίνε Λεοπόλδος. Ἐν τῷ δημοκρατικῷ κατακλυσμῷ τοῦ 1848, ἡ ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη τοῦ βελγικοῦ λαοῦ πρὸς τὸν βασιλέα του κατέπληξε τὸν κόσμον· ἐν τοῖς μετέπειτα δὲ χρόνοις ὁ πρῶτος βασιλεὺς τοῦ εὐδαίμονος Βελγίου ἐθεωρεῖτο καὶ ἦτο ὁ Μέντωρ τῆς Εὐρώπης. Τὰ τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ, εἰς ὃν ὀφείλει ὁ αἰὼν οὗτος τὴν Ἰταλίαν, εἰσὶ τόσον νωπὰ ὥστε δὲν ἔχουσι χρεῖαν ὑπομνήσεως. Ὅτι ὅμως περὶ τοῦ **Re Galantuomo** ὀφείλει τις νὰ σημειώσῃ μετὰ θαυμασμοῦ εἶνε ἢ ἄκρα αὐτοῦ καὶ τὴν μεγαλοφροσύνην του μαρτυροῦσα μετριοφροσύνη. Μόνον μετὰ τὸν θάνατόν του ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἐκράτει ἀληθῶς ἐν χερσὶ τὴν μαγικὴν πράγματι βασιλικὴν ράβδον, ἧτις κατώρθου νὰ ὀδηγῇ πρὸς τὸν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν τοσούτον ἀντιθέτους, ἀλλὰ δι' αὐτὸ καὶ πολιτίμους ἐθνικὰς δυνάμεις, οἵαι ἦσαν ὁ πολύμητις Καβούρ, ὁ ἐν δημοκράταις ἀκρότατος Μαντζίνης καὶ ὁ ἐν φιλοπατρίαι ἀκατάσχετος Γαριβάλδης. Ὡς ὁ Λεοπόλδος οὕτω καὶ ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἤξευρε νὰ βασιλεύῃ.

Ἄρκει δὲ καὶ ὑπερᾶρκει νὰ ἤξεύρῃ ὁ συνταγματικὸς βασιλεὺς νὰ βασιλεύῃ, ὅπως ἔχῃ ἀπροσμάχητον τὴν δύναμιν τοῦ νὰ πράττῃ ἢ βασιλεία ἐν συνταγματικῷ πολιτεύματι, ὡς ἡ μόνη μόνιμος ἐξουσία ἐν μέσῳ ἐξουσιῶν διπνεκῶς ἀντιπαρερχομένων, εἶνε ἡ ἀσφαλεστάτη τῆς καθόλου τάξεως ἐγγύσις. Ἡ τάξις δὲ εἶνε ὁ ἐπιούσιος ἄστος τοῦ λαοῦ, καὶ ὁ λαὸς ἐξ ἐνστικτοῦ φέρεται πρὸς τὴν βασιλείαν ἐν ἀγάπῃ,

ἐν ἐμπιστοσύνη, πολλάκις δὲ καὶ ἐν συγκαταβάσει. Διὰ τοῦτο μόνον ἀλλεπάλληλοι παρεκτροπαί, ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην προθύμως παροραθεῖσαι, δύνανται, καὶ τοῦτο μάλιστα ἐν παντελεῖ ἀπελπίσει, νὰ περιαγάγῃσι τὸν λαὸν εἰς τὸ μεταξὺ τῆς τάξεως καὶ τῶν νομίμων αὐτοῦ δικαιωμάτων φοβερόν δίλημμα, ἐξ οὗ προκύπτουν αἱ ἐπαναστάσεις.

Ἡ συνταγματικὴ ἡμῶν ἱστορία ἀριθμήτως ἀποδεικνύει τὰς ἀληθείας ταύτας. Ἡ πρώτη ἐν Ἑλλάδι δυναστεία εἶχεν ἀρχηγὸν εἰλικρινῶς μὲν ἀγαπῶντα τὸν τόπον, ἀλλὰ μὴ πιστεύοντα εἰς τὸν συνταγματικὸν πολίτευμα, ὡς κυβερνητικὸν σύστημα προόδου καὶ εὐμερίας. Ὁ Ὄθων ἀντι νὰ βασιλεύῃ ἐκυβέρνησα. Ἐμπλακεῖς οὕτως εἰς τὴν κυβερνητικὴν πάλιν, κατήλθεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ συνταγματικοῦ θρόνου εἰς τὸ χθαμαλὸν καὶ ἀκανθῶδες ἔδαφος τῶν ἐμπαθῶν κυβερνητικῶν καὶ διοικητικῶν ἀγώνων. Συνέπεια τούτου ἀναγκαῖα καὶ ἀναπόφευκτος ὑπῆρξεν ἡ μεταξὺ λαοῦ καὶ βασιλέως δυσπιστία, ἣτις κατέστησε διηνεκῆ πάλιν παραλύουσαν μὲν τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις καθ' ἅπαντα τὸν μακρὸν χρόνον τῆς διαρκείας αὐτῆς, καταλήξασαν δὲ ἐν τέλει εἰς τὸ ἀναπόφευκτον τέρμα τῶν πονηρῶν τούτων ἀγώνων, τὴν ἀνατροπὴν.

Τὰ λυπηρὰ ἐκεῖνα προηγούμενα κατέστησαν τὸ ἔθνος δὺςπιστον πρὸς τὴν νέαν δυναστείαν· τὴν δὲ δὺςπιστίαν ταύτην ἐπέτεινε καὶ ἐν πολλοῖς ἐδικαίωσεν ἡ ἀφροσύνη τοῦ δαυοῦ συμβούλου τοῦ ἀνθρῶκου βασιλέως ἡμῶν. Καὶ ὁ τόπος μὲν ἀπηλλάγη ἐννοίας τοῦ ἀδούλου ἐκείνου συμβούλου· ἀλλὰ τὰ φοροποικῶν σπέρματα τῶν ἐπιζημιῶν αὐτοῦ συμβούλων ἐκαρποφόρησαν ἐν μέσῳ τῶν καλῶν, καὶ οἱ δὺςχυμοὶ αὐτῶν καρποὶ συνεκομίζοντο ὑπὸ τῶν φιλαρχούντων. Ἰδοὺ δὲ ποῦ ἐφείλομεν τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐκείνας καὶ μοναδικὰς ἐν τοῖς συνταγματικοῖς χρονικοῖς διαλύσεσι τῆς βουλῆς, αἰτίνας ἐπανάφερον ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς τὴν ἄγονον ἐκείνην καὶ πάσης προόδου ἀνασταλτικὴν πάλιν, ὑπὸ ἄλλην μὲν μορφήν, ἀλλ' ἐν οὐσίᾳ τὴν αὐτὴν καὶ ἐπὶ τῆς πρώτης δυναστείας. Ὡς ἦτο ἐπόμενον, αἱ αὐταὶ αἰτίαι εἰς τὰ αὐτὰ θὰ κατέληγον ἀποτελέσματα. Ἡ δὺςπιστία ἐκορυφώθη, ἢ ἀπαίσιος στιγμὴ τῆς ἀπελπίσεως εἶχεν ἐγγίσει μετὰ ἀγωνιώδη συνταγματικὴν παρωδίαν ὀκτώ ὄλων ἐτῶν, καὶ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους 1875 τὰ πράγματα περιήλθον ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, ἤθελε δὲ ἐπέλθει τὸ κακόν, ἐὰν μὴ προελαμβάνετο δι' ἀναρρήσεως νέου ὑπουργείου καὶ διὰ βασιλικῆς ἐπικλήσεως πρὸς τὸν λαόν. Εἶχε πιτσευθῆ τότε ἀπλοϊκῶς ὅτι διὰ τῆς κατατμήσεως τῶν κομμάτων, ἢ φυσικῆ συνέπεια θὰ ἦν, ὡς καὶ ὑπῆρξεν, ἡ παρακώλυσις τῆς κανονικῆς καὶ τελεσιουργοῦ κινήσεως τῆς κοινοβουλευτικῆς μηχανῆς, θὰ ἐνεπνέετο εἰς τὸν λαὸν περιφρόνησις πρὸς τὴν βουλὴν, περιφρόνησις πρὸς τὴν κοινοβουλευτικὴν κυβερνήσιν, κῆρος τοῦ Συντάγματος. Καὶ προσεποιούντο μὲν τινες ὅτι ἐπίστευον, οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ κερδοσκοποῦντες, ἤλπισαν δὲ ἄλλοι, οἱ ποθοῦντες οὗτοι, ἀλλ' ἀπ' ἐκωτῶν μὴ δυνάμενοι, ὅτι ἤγγιζεν ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν τὸ ἔθνος σύσσωμον θ' ἀνεφάνει πρὸς τὸν βασιλέα : «ἐλθέ ἵνα σὲ ἀναγορεύσω Καίσαρα ! » Ταῦτα ἐνθυμοῦνται πάντες, δὲν ἐλησμώνησαν δὲ ὅτι καὶ μέχρις Ἀγγλίας πρὸ πάντων καὶ τῶν λοιπῶν δυνάμεων ἐφθασαν μεταδοθεῖσαι αἱ κεναὶ ἐκεῖναι ἐλπίδες.

Ἄλλ' ἦσαν κεναὶ καὶ φροῦδαι αἱ ἐλπίδες ἐκεῖναι. Τὰ πράγματα ὁμίλησαν ἄλλως, τὰ πράγματα ὁμίλησαν ὅπως ἦν ἀναποφεύκτως ἐπόμενον νὰ ὁμίλησωσιν. Ἡ στιγμὴ τοῦ κινδύνου ἐπῆλθεν· ἀλλ' εἴτε δι' οὗτοι αἱ κεναὶ ἐλπίδες, δὲν εἶχον τέλος ἐκρίζωθῆ, εἴτε ἐκ πλάνης, εἴτε ἐκ μογθηρίας, οἱ κόλακες καὶ οἱ κερδοσκόποι ἐν τῇ πράξει τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1875, δι' ἧς ὄντως ἀπεσοβήθη τὸ κακόν, ἐματαιώσαν δυστυχῶς τὸν κύριον αὐτῆς καὶ σωτήριον σκοπὸν, τὸν τῆς ἐξασφάλισεως τοῦ μέλλοντος. Ἐσυμβούλευσαν ἐπιβούλως τὸ πᾶρθιον βέλος τοῦ ἐν τῇ κρίσει ἐκείνῃ ὄρα σχηματισμοῦ καὶ πέμπτου πρὸς τὰ προσχηματισθέντα τέσσαρα κόμματα. Τούτου ἕνεκεν ἡ κοινοβουλευτικὴ σύγχυσις ἐπετεύχθη, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς ὑπῆρξαν, ὡς ἦτο φυσικόν, ὄλως ἀντίθετα. Ἡ δὺςπιστία ἐπληρώθη, κατέστη μάλιστα χρονία, καὶ ἡ βασιλεία εἶδεν ἐαυτὴν ἠναγκασμένην νὰ παραιτηθῆ τὸ ὕψιστον αὐτῆς καθήκον ἅμα καὶ δικαίωμα, τὸ βασιλεύειν. Ἐὰν τοῦτο ἦν ἀτομικὴ σύνεσις ἐνώπιον τοῦ φόβου τῶν παρεξηγήσεων, εἶνε συγχρόνως βασιλικὴ ἀποχώρησις, ἐξουδετεροῦσα τὸν κυριώτατον μοχλὸν τοῦ συνταγματικῶς κυβερνασθῆναι καὶ καταδικάζουσα εἰς ἀφάνειαν τὴν βασιλείαν. Τὸ ἐφ' ἡμῖν δὲ φοβούμεθα πολλῶ μᾶλλον τὴν ἀφάνειαν ταύτην ἢ τὴν ἄκαιρον ἐμφάνισιν· διότι ἐν ταύτῃ ὑπάρχει τοῦλάχιστον καιρὸς διορθώσεως, ἐνῶ ἡ περὶ ἀρχησιῶν πεποιθήσις καταρτίζεται πάντοτε *διανάργᾳ*.

Εὐτυχῶς δυνάμεθα ἐτι νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ ἀπελπιστικὴ αὕτη πεποιθήσις δὲν ἐσχηματίσθη τελεία ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ τόπου. Καὶ ὅτι τοῦτο εἶνε ἀληθὲς μαρτυροῦσι τὰ πρὸ πολλοῦ συμβαίνοντα ἐν τῷ κράτει, ἐσχάτως δὲ διατυπωθέντα οἰονεὶ ἐπισήμως ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς ἐντολῆς, ἣν ὁ βουλευτὴς Ρηγόπουλος ἔλαβεν ἐκ Πατρῶν. Ἀδύνατον ἦν νὰ ἐπιζητήσωμεν, διαπραγματευόμενοι τὸ μέγα καὶ ἐπὶ τοῦ τάπητος σαφῶς τεθειμένον ἤδη ζήτημα τῆς θέσεως τῆς βασιλείας ἀπέναντι τοῦ ἔθνους, ἐπικουρίαν ἰσχυροτέραν. Οὐδὲν ἄλλο εἶπεν ὁ λαὸς τῶν Πατρῶν πρὸς τὸν βασιλέα, ἢ τοῦτο : *βασιλεύει*. Ἀλλὰ τί ἀπῆντησεν εἰς τὴν νόμιμον ταύτην καὶ σοβαρὰν τοῦ λαοῦ ἔκφρασιν τῆς πρὸς τὸν βασιλέα ἐμπιστοσύνης του, τί ἀπῆντησεν ὁ βασιλεὺς ; Ὁ μὲν κ. Ρηγόπουλος βεβαίως ὅτι ἐξ ὅσων ἤκουσε ἐπέισθη ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν βασιλεύει, ἀλλὰ *μοιρολογεῖ*· ὁ δὲ κ. πρωθυπουργὸς διὰ τῆς Ὁρας διακηρύττει, ὅτι ἐξ ὧν ἔμαθεν ὁ βασιλεὺς δὲν βασιλεύει, ἀλλὰ *συμβουλεύει τὴν ἐπαράστασιν*.

Μὴ νομίσητε δὲ, ὅτι ταῦτα εἶνε ἐφεύρες ἡμῶν. Ταῦτα ἐπιτάσσει ἡ ἀδυσώπητος λογικὴ. Ἄν ἦν ἀκριβὲς ἡ ἐκδοσις τοῦ κ. Ρηγοπούλου, καὶ ὁ βασιλεὺς πιστεύει ὅτι ἂν προσήρχοντο πάντες οἱ βουλευταὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως οἱ φορολογικοὶ νόμοι, θὰ *καταψηφίζοντο*, ἔπεται ὅτι οἱ μὴ προσελθόντες βουλευταὶ ἠθέτησαν κατὰ τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως τὴν ἐντολήν, ἣν παρὰ τοῦ λαοῦ ἔλαβον, καὶ ἡ οὕτω ἀπομείνασα ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ δὲν ἀντεπροσώπευσεν τὴν κυριότητα τοῦ ἔθνους θέλῃσιν. Ἄν τοῦ κ. Τρικούπη ἢ ἐπίσημος διαβεβαίωσις εἶνε ἡ ἀληθὴς, ὁ βασιλεὺς ἐλεγξε τὸν κατὰ τῶν φόρων παραπονούμενον λαόν, ὅτι δὲν ὑπεχρέωσεν ἐν τῇ κυριαρχίᾳ αὐτοῦ τοῦ ἀντιπροσώπου του νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ νὰ καταψηφίσωσιν αὐτοῦς. Εἶνε ἤδη ἀνάγκη ν' ἀποδείξωμεν, ὅτι ἀμφοτέρω ταῦτα πᾶν ἄλλο εἶνε ἢ τὸ *βασιλεύειν* ; Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, κα-

θίσταται ἄργον τὸ βασιλικὸν καθήκον τῆς ἀρνησιουργίας τῶν κατὰ τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως ὑπὸ μὴ ἀληθοῦς πλειονοψηφίας τῆς βουλῆς ψηφίζομένων. Ἐν τῇ δευτέρᾳ εἰς τὴν ἐννομον, εἰρηνικὴν καὶ ἀκίνδυνον ἐμμεσον κρίσιν τοῦ λαοῦ, τὴν διὰ τοῦ βασιλέως συνταγματικῶς προκαλουμένην, ὑποκαθίσταται ἡ ἔκνομος καὶ ἐπικίνδυνος ἄμεσος αὐτοῦ ἐμφάνισις ἐν πάσῃ στιγμῇ, ἣτις θὰ κατήργει οὕτω τὸ ἀντιπροσωπικὸν πολίτευμα καὶ μετ' αὐτοῦ πάσας τὰς ἐξ αὐτοῦ πηγὰς ἐξουσίας.

Τὸ λίαν ἐπικαιρῶς ἐπελθὸν τοῦτο γεγονός ἀπαλλάσσει ἡμᾶς τῆς ἀνάγκης πλειόνων ἐξηγήσεων. Ἰσως, ἐπειδὴ τὸ ζήτημα εἶνε τὸ ζωτικώτατον τῆς συνταγματικῆς πολιτείας ζήτημα, παντάχῳ μὲν καὶ πάντοτε, παρ' ἡμῖν δὲ ἰδίως ἐν τῇ παρούσῃ κρίσει στιγμῇ, ἴσως ἐπανέλθωμεν εἰς ἐξέτασιν αὐτοῦ καὶ ὑπὸ ἑτέρας ἐπόψεσι. Ἄλλ' ἤδη εὐχόμεθα ἐγκαρδίως νὰ κατανοηθῆ ἡ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων ἐμφανισομένη σοβαρὰ καὶ ἀπειλητικὴ ἀλήθεια, καὶ νὰ ἴδωμεν τὴν βασιλείαν διατηροῦσαν καὶ ἐμπεδύσαν τὴν πρὸς αὐτὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ, ἣς ἄνευ ὁ συνταγματικὸς βασιλεὺς **δὲν βασιλεύει**.

Καιροσέει.

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΦΙΑΛΩΝ ΤΟΥ Κ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ

Μὴ ἀπορήτε. Εἶναι ἀλήθεια ψηλαφητὴ ! Ἡ κλασικὴ τῶν Ἀθηνῶν χώρα, ἐκτὸς τῶν ποικίλων παραδόξων, ἐφ' οἷς σεμνύνεται, ἐκτὸς τῆς ἀναγώγου ἀγέλης τοῦ βουλευτηρίου, τῆς εὐφρογίας, τοῦ κωμοῦ, τῶν λωποδυτῶν καὶ τῶν πρωτατύπων δημάρχων τῆς, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καὶ τὸ καταπληκτικὸν καὶ μέγιστον τοῦτο θαῦμα, ὅτι κατέχει τὸ μονοπώλιον τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, εἰς τὸ φαρμακεμπορεῖον τοῦ κ. Ὀλυμπίου. Ἡ φθίσις, ἡ ἀρθρίτις, αἱ γαστραλγίαι, ἡ τριχόροια, αἱ ρυτίδες τοῦ γήρατος, αἱ δερμικαὶ νόσοι, τὰ νοσήματα τοῦ θώρακος, ἅπαν ἐν γένει τὸ σύστημα τῆς παθολογίας, εὐρηται ἐγκλειστον εἰς τὰ ἐρμάρια, τὰ φιαλίδια, τὰ κῦτη καὶ τὰ ἀγγεῖα τοῦ φαρμακεμπορίου τοῦ κ. Ὀλυμπίου. Ὁ κ. Ὀλύμπιος κατέχει τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου ὄλων τῶν ἱατρικῶν θαυμάτων. Ἄν ὑπάρχει νόσος καὶ μαλακεία, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἡ ἐπιστῆμη σταματᾷ ἀμφοβᾶλλοσα καὶ ἀπελπίς ἐνίοτε, καὶ κατὰ τῆς ὁποίας δὲν ἐπινοεῖ ἀλάθητον καὶ ἀποτελεσματικὸν φάρμακον ἢ ἐξἴδιασμένη ἐπιτηδεύτης τοῦ κ. Ὀλυμπίου.

* *

Πιάσχετε αἴφνης ἐκ δυσπεψίας, ἢ ἐκ φλογώσεως τοῦ στομάχου, ἐκ γαστριτίδων ἢ ἡμικρανίας. Καταφεύγετε εἰς τοὺς διαπρεπεστέρους ἱατροὺς, ὑποβάλεσθε εἰς αὐστηρὰν θεραπείαν καὶ αὐστηροτέραν δίαιταν. Τίποτε.

Ἀπελπίζεσθε ἐπὶ τέλους, καὶ βλασφημεῖτε κατὰ τῆς ἀτελείας τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, ὅτε αἴφνης λαμβάνετε τυχαίως ἀνὰ χεῖρας οἰανδήποτε ἐφημερίδα, καὶ αἴφνης εἰς τὰ πάρεργα αὐτῆς ἀνακαλύπτετε, ὦ θαῦμα, θαυμάτων ! ὅτι τὸ καταδιβρώσκον ἡμᾶς νόσημα, καθ' οὗ ἀπέβησαν μάταια ἀλλεπάλληλα ἱατρικὰ συμβούλια, ἔχει ὡς ἀντίδοτον αὐτοῦ ἐξαφανιστικὸν τὸ *Elixir de pepsine*, ὅπερ εὐρηται μόνον ἐν τῇ κεντρικῇ φαρμακαποθήκῃ τοῦ κ. Ὀλυμπίου.

Καὶ τρέχετε κατεσπευσμένοι καὶ ἀσθμαίνοντες εἰς τοῦ θαυματοποιοῦ, ἐκκενοῦντες τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ θυλακίου σας ἐνώπιον τοῦ μυστηριώδους φαρμάκου του.

* *

Ἄλλὰ μόνον τὸ θαῦμα τοῦτο ; Διήλθετε ἐπὶ τῇ ὑπόθεσι τὸ ἀκμαιότερον ἔαρ τοῦ βίου σας εἰς ἡδονὰς ἀκολάστους, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνωμόνων ἐκείνων τῆς νεότητος ἀμαρτιῶν παρελύθη τὸ νευρικὸν σύστημα, αἱ πρώται ρυτίδες ἀυλακοῦσι τὸ πρόσωπον, καὶ σείς, ἀπόμαχοι πλέον τῆς ζωῆς, θρηνεῖτε τὸν ἀπολεσθέντα παράδεισον τῶν ἀπηγορευμένων καρπῶν . . .

Ἄλλ' αἴφνης αἱ ἐφημερίδες διασαλπίζουσι ὅτι ἡ ἐπινοητικότης τοῦ κ. Ὀλυμπίου ἀνεκάλυψε τεράστιον κατὰ τοῦ γήρατος φάρμακον, εἰδικὴν σκευασίαν, δι' ἧς κάμνετε μερικὰς ἐντρίβιας καὶ εἶτα, ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος, μεταμορφώσθε ὡς ὁ Φάουστ, εἰς δροσερὸν καὶ πλήρη νεύρων καὶ χυμῶν νεανίαν.

Καὶ μαζὴ σας σπεύδουσι νὰ ἐπωφεληθῶσι τοῦ θαυματοποιοῦ φαρμάκου πάντες οἱ ἀπρηχαιωμένοι *λέοντες* τῆς πρωτεύουσας, οἱ φέροντες διηνεκῆ Δεκέμβριον ἐπὶ τῆς κόμης καὶ καταδικασθέντες ὑπὸ τῶν ρυτίδων εἰς κατὰστασιν ἀπαγορεύσεως . . .

Καὶ ἐν τῇ μεταξὺ ἐνῶ τὸ κατεσκληρὸς γῆρας, ὑπὸ τὴν θεραπείαν τῶν μοναδικῶν σκευασίων τοῦ κ. Ὀλυμπίου ζῆτε νὰ ἐπανεῖρη τὴν πρώτην δόξον καὶ εὐωδίαν τῆς ζωῆς, αἱ φιάλαι τοῦ φαρμάκου ἐξαντλοῦνται, μεταβαλλομένον εἰς ἀργύριον, καὶ ἰδοὺ καὶ ἡ θεωρία τῶν ἀλχημιστῶν περὶ τοῦ λίθου, πραγματοποιουμένη δι' ἄλλης πρακτικωτέρας καὶ λογικωτέρας μεθόδου.

* *

Ἐξανθήματα, ἢ στίγματα, ἢ ἄλλο τι ἐπιδερμικὸν ἐξόγκωμα ἀσχυμίζουσι τὸ γλυκὺ τοῦ προσώπου χρῶμα καὶ τὴν ροδίνην βαφὴν τῶν παρειῶν πολλῶν δεσποινίδων, ἐγγάμων, ἢ ἐν ἐνεργείᾳ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ;

Τὰ ἀρώματα, τὰ μῦρα, τὰ γαλακτώματα τοῦ κομμωτηρίου δὲν ἐπιφέρουσι τὴν λείανσιν καὶ τὴν λέπτυνσιν τοῦ δέρματος ;

Ἡ πίπτουσι αἱ τρίχες τῆς κόμης καὶ κινδυνεύουσι ν' ἀραιωθῶσιν ὡς τὰ 27 τάγματα τοῦ πεζικοῦ τοῦ κ. Τρικούπη ; Κ' ἐνῶ ἡ φαιδρότης τῶν ἀδρῶν παρθένων μεταπίπτει εἰς μελαγχολίαν, ἢ δὲ πανοπλία τῶν ἐγγάμων ἀπόλλυσι τὸ ἀσφαλέστερον ὄπλων ἐν ταῖς ὑπερορίαις αὐτῶν κατακτήσεσιν, αἴφνης ἰδοὺ ὁ κ. Ὀλύμπιος ἀνακαλύπτει τὸ Μέλωσον, διάστημα ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν, καὶ γίνεσθαι ἐφοδος κατὰ τῆς σχετικῆς φιλαστοειχίας τοῦ φαρμακεμπορίου του, ἐξαντλεῖται ἡ παραγγελθεῖσα ποσότης, καὶ νέα φαρμακευτικὰ μηχανήματα εἰς ἐνεργείαν.

* *

Τρεῖς μῆνες τοῦλάχιστον ὑπελογίσθησαν ὅτι ἀπαιτοῦνται

ΧΡΟΝΙΚΑ

πρός εκδήλωσιν τῆς ἐπενεργείας ἐκάστης εἰδικῆς σκευασίας, ἥτις ἐν τούτοις κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα ἐξαντλεῖται ὑπὸ τῶν πελατῶν, οὓς ὀδηγοῦσι καθ' ἐκάστην νέαν φαρμακευτικὴν ἀνακάλυψιν ἀθρόους αἱ καταπληκτικαὶ ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀγγελίαι.

Ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει ὁ κ. Ὀλύμπιος ἐποίησε τεραστίας κενотоμίας ἐν τῇ ἱατρικῇ ἐπιστήμῃ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς Θεραπευτικῆς, καὶ δὲν βλέπομεν τίς ἢ ἀνάγκη νὰ ὑφίσταται πλέον ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἢ Σχολῇ καὶ αἱ ἔδραι αὐτῆς, καὶ νὰ καταδαπανῶνται τόσα ποσά, ἀφοῦ ἡ θαυματοποιία τοῦ κ. Ὀλυμπίου γνωρίζει τὸ μυστήριον τῆς ἀλανθίστου Θεραπείας πάντων ἐν γένει τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνωστῶν νοσημάτων.

Εἶναι λοιπὸν ἢ δὲν εἶναι εὐεργέτης καὶ σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος ὁ κ. Ὀλύμπιος;

Καὶ τότε διατὶ ἡ κυβέρνησις δὲν ἀναλαμβάνει ὑπὸ τὴν ἐαυτῆς προστασίαν τὰ θαυματοργήματα τοῦ κ. Ὀλυμπίου διὰ γενναίων ἐπιχορηγήσεων, ἐνισχύουσα τὸ σωτήριον ἔργον τοῦ νέου τούτου Μεσσίας τῶν πασχόντων;

* *

Ἄλλ' ὁ κ. Ὀλύμπιος ἀφοῦ κέκτηται τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν νὰ ἐφευρίσκη καὶ ἴδιον φάρμακον κατὰ πάσης νόσου, δὲν νομίζει ἀρὰ γε ὅτι θέλει πράξει τὴν μεγαλύτεραν εὐεργεσίαν, ἐπινοῶν καὶ κἀνὲν ἱαματικὸν κατὰ τῆς ἀγρυπτίας καὶ τῆς πλεονεξίας, ἥτις μαστίζει μετὰ τῶν ἄλλων πληγῶν τοῦ Φαραῶ, τὴν ἀδιδριτικὴν πρωτεύουσαν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου;

ΒΙΛΑΣ.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 453)

— Διάβολε, διάβολε εἶπε καὶ αὐθις ὁ εἰρηνοδίκης. Καὶ ἐξ ἰδιωτροπίας συνήθους αὐτῷ ἀναμειβόμενος ἐθλίψε τὴν ἄκραν τῆς βίνος του, προσπαθῶν νὰ τὴν ἐπεκτείνῃ ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἶπῃ: Δὲν εἶσαι ἀρκούντως μικρὰ ὥστε νὰ μπορῆς νὰ μαντεύσῃς τί ἐγίνε ἐδῶ τὴν χθρσινὴν νύκτα.

Ἄφρνης ἢ Γερτρούδῃ ἐκράχυγασεν.

— Νὰ ὁ λογαγός!

Καὶ ὄντως, ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ὅστις ἀνήγγειλεν ἀπουσίαν τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρων, ἐφθασε πολὺ ἐνωρίτερον παρ' ὅσον εἶχε προβλέψει. Παρίστη ἐν τῇ συναθροίσει τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ ἴδῃ τὸν νομάρχην, ἐπειδὴ ἦτο πολὺ ἀπασχολημένος.

Ἐσπευσε λοιπὸν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ν' ἀπέλθῃ ἐξ Ἐπιναλ ἵνα εὐρεθῇ τὸ ταχύτερον παρὰ τῇ πολυριθμῷ Ἰωάννῃ

Ὁ κ. Ἀνδρέας Ρηγόπουλος, βουλευτὴς Πατρῶν, ἔγινε καταγέλαστος. Εἰς τρεῖς τῶρα ἐκδόσεις; λέγει καθαρῶς διαφορετικὰ πράγματα περὶ τῶν λόγων οὓς ἀντήλλαξε μετὰ τὸν βασιλέα. Ἡ τόσον ἐξαλίσθη, ὅπως οἱ προφήται ὅταν ἐβλεπον τὸν Θεόν, διότι ἤλθε μούτρο με μούτρο μετὰ τὸν βασιλέα, καὶ ἐτηλεγράφησε καὶ ἐγράψε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ γράφῃ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, ἢ ἐξ ὑπερβολικοῦ ζήλου πρὸς τὸν ἡγέτην του παρήλλαξεν ἐξεπίτηδες τὰ ἀνταλλαγέντα καὶ εἶχε δίκαιον ἢ «Ἦρα» νὰ τὰ κηρύξῃ ψεῦδη. Νοσημώτατος ὅμως εἶνε εἰς τὴν τρίτην ἐκδοσὶν του, τὴν σημερινὴν ἐν τῇ «Πρωτῶν». Τὴν περίφημον φράσιν τοῦ Βασιλέως: ἂν ἦσαν ὅλοι παρόντες, θὰ κατεψηφίζοντο τὰ νομοσχέδια, δὲν τὴν εἶπεν ὁ Βασιλεὺς κατὰ τὴν τρίτην ρηγοπουλικὴν ἐκδοσιν, ἀλλὰ τὴν συνεξεγράφη μετὰ τοῦ κ. Ρηγοπούλου ὥστε αὐτὰς τὴν ἔλεγε καὶ ὁ βασιλεὺς τὴν ἐσυλλάβιζε. Τί ντυτέτο! Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ὁ κ. Ρηγόπουλος ὁμοιολεγεῖ: «ὅτι ὁ Βασιλεὺς οὐτε κατὰ τοῦ ὑπουργείου τῷ ἐξεφράσει δυσπιστίαν οὐτε ἀπαρέσκειαρ κατὰ τῶν ἐπιβληθέντων φέρων». Καὶ τίνα λοιπὸν ἄλλην ἐνοιαν εἶχε τὸ πρὸς τοὺς Πατρινοὺς τηλεγράφημά του εἰμὴ ταύτην καὶ μόνην; Ὡστε ὁ κ. Ρηγόπουλος ἐννοοῦσε νὰ ἀπατήσῃ τοὺς συμπολίτας του καὶ νὰ τοὺς ἀπατήσῃ διὰ νὰ τοὺς βγαλῇ ἀπὸ τὴν ἀπάτην μετὰ δύο ἡμέρας; διότι ὁ κ. Ρηγόπουλος ἀνθρώπος καλοκάγαθος, δὲν ἀντέγει εἰς τὸ κακὸν ἐπὶ πολὺ. Ἄλλοτε οἱ Πατρινοὶ — τοὺς συμβουλευόμεν — ἂν θέλουνε νὰ ποῦνε τίποτα τοῦ Βασιλέως, νὰ ἐκλέγουν ἕνα μάγειρα, ἕνα ταβερνάρην, ἕνα γαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου, ἕνα λουστρον ἐπὶ τέλους καὶ νὰ ἦνε βέβαιον ὅτι θὰ κάμῃ τὴν δουλειά τους πολὺ καλλίτετα ἀπὸ τὸν κ. Ρηγόπουλον.

του. Φεῦ! οὐδὲ κἀν ὑπέθετεν ὅποια ἐκπληξίς τὸν ἀνέμενε, ὅποια καταστροφή. Ὁ γενναῖος ἀνὴρ προσεβλήθη οἰνοεῖ ὑπὸ ἀποπληξίας, καταληφθεὶς ὑπὸ τρομερᾶς καὶ ἀπεριγράπτου θλίψεως. Ἡ τρομερὰ αὐτῆ προσβολὴ ἠδύνατο νὰ τὸν φανεύσῃ, ἀλλ' ἔμεινεν ὄρθιος μετὰ ξηρῶς τοὺς ὀφθαλμούς, τρέμοντα τὰ μέλη, ὠχρὸς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προκαλῆ ῥίγος ὑποκίφους καὶ παραρρόως λυσσῶν.

Ἐρ' ἱκανὸν ὅλοι ἔμειναν σιωπηλοὶ καὶ ἴσταντο μετὰ σεβασμοῦ ἐνώπιον τῆς ἀπέρου ταύτης θλίψεως; εἶτα, κρίνων καταάλληλον τὴν στιγμὴν ὁ εἰρηνοδίκης τῷ ἐπέδωκε τὴν ἐπιστολὴν τῆς θυγατρὸς του. Διὰ πυρετωδῶν κινήσεων ἀποσφραγίσας ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν τὴν ἐπιστολὴν ἀνέγνω αὐτήν. Πάραυτα οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐμεγεθύνθησαν καὶ αἱ κόραι αὐτῶν ἐξωγκώθησαν, ὥστε ἐμελλον νὰ ἐξέλθωσι τῆς κόγχης; ἐξέβαλε κραυγὴν βραχνὴν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας ἀναίσθητος.

— Ἐπιτρέπεται νὰ τὴν ἀναγνώσωμεν; ἠρώτησε.

Τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν νεύσαντος καταρατικῶς, ὁ εἰρηνοδίκης ἀνέγνω αὐτὴν μεγαλοφώνως Ἐπιφώνησις ἐκπλήξεως, κραυγὴ ὀδύνης συγχρόνως ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ στήθη ὄλων.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, ὁ εἰρηνοδίκης καὶ οἱ λοιποὶ, τὰ πάντα τέλος εἶχον ἐννοήσει.

Ὁ ἄθλιος, ὁ ἀτιμὸς! ἐπεφώνησεν ὁ Ἰάκωβος, ἰδοὺ ἡ εὐγνωμοσύνη του πρὸς τοὺς εὐεργέτας του!... Αὐτὸς ἐγίνε αἰτία ν' ἀποθάνῃ αὐτὴ ἢ προσφίλῃ μοι Αἰκατερίνη, καὶ σή-

Πρέπει ν' ἀκούσῃ καὶ παρ' ἡμῶν τῶν σφόδρα ἀντιπολιτευομένων τὴν ἐνεστώσαν κυβέρνησιν ὁ βουλευτὴς Πατρῶν κ. Ρηγόπουλος, ὅτι δὲν ἐπετρέπετο οὐδ' εἰς αὐτὸν, οὐδ' εἰς τὴν ἐντολὴν ἦν ἐφερεν, οὐδ' εἰς τὰ φιλελεύθερα φρονήματα τῆς πόλεως Πατρῶν, νὰ ἀναμίξῃ τὰ περὶ *Τὴς πταίει* ἄρθρα τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ νὰ τ' ἀποκαλέσῃ ἀναίδῃ, ὡς νὰ ἦτο ἱεροκέρυξ μοναρχικῶν ἰδεῶν, ἄρθρα δι' ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος του ἠθώσσε τότε τὸν κ. Τρικούπην, ἀλλὰ καὶ ἂν τὸν κατεδίκαζεν ἀκόμη εἰς τοὺς στηλιτικούς ἐκοίνους καιροὺς, ἀντὶ στίγματος; θὰ περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸν τότε ἀγνόν πολιτευόμενον κ. Τρικούπην. Περὶ τῆς σοβαρότητος τοῦ κ. Ρηγοπούλου πάντοτε εἶχον ἐλαφρὰν ἰδέαν, ἀλλὰ περὶ κεντρικῶν τιμῶν ἰδεῶν αὐτὸν τὸν ἀντὶ σιέλου ἔχοντα εἰς τὰ χεῖλη του τὴν Ἀμερικὴν ἐνομιζόμεν ὅτι ἦτο σταθερὸς εἰς εὐγενεῖς καὶ φιλελεύθερον φρόνημα πολιτικόν. Ἡ ἐν τῇ «Πρωτῶν» ἐπιστολὴ του τὸν καταδικάζει καὶ οὐσιαστικῶς εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν καὶ λυπούμεθα πολὺ διὰ τοῦτο, διότι ἐν τῇ φοβερᾷ λευψανδρία ἁγῶν ἡμῶν εἶνε νὰ σταρίζωμεν χαρακτῆρας ἐτοιμορρόπους, ὅχι νὰ κατορθαρίζωμεν ὑφισταμένους.

Εἰς τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν *Ἀλήθεια* ἀναγινώσκωμεν ἀρκετὰ περιεργου; σημειώσεις περὶ τοῦ Κουμουνδούρου, κυμαινομένας μεταξὺ ποιήσεως καὶ ἀληθείας. Εἶνε ἐντυπώσεις ἀνθρώπου λαβόντος πληροφορίας ἐκ τῆς ἐν Παρισίοις προπερυσινῆς διαμονῆς του. Τὸν παρουσιάζει ὡς τακτικὸν φοιτητὴν τῶν σαλυνίων τῆς κυρίας Ἀδάμ, τῆς διευθυντρίας τῆς *Νέας Ἐπιθεωρήσεως*. Ὅταν ἐπέστειλε πρὸς αὐτὴν ὁ Κουμουνδούρος τὴν ὀνόμαζεν ἠωραίαν καὶ θελακτικὴν κυρίαν καὶ φίλην, κατέθετε δὲ ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς του αὐτὰ σέβη του εἰς τοὺς πόδας τῆς. Ἦτο δὲ κατοροικισμένος

μετὰ τὸν βασιλέα, διότι δὲν κατώρθωσε νὰ πάγῃ ἕνα βράδῳ εἰς τῆς κυρίας Ἀδάμ, ἐνῶ μετέβη εἰς ἕνα χορὸν τῆς πριγκιπέσσης Σαγάν. Ἐλεγε δὲ ὅτι οἱ σύμβουλοι τοῦ βασιλέως ἀΐσαν ἐνοχοὶ βλακώδους ἀγνωμοσύνης διὰ τοῦτο.

Ἐν Παρισίοις εὐρισκόμενος ἐξήτει νὰ ἀγοράσῃ οἰκόπεδον καὶ νὰ κτίσῃ ἐκεῖ ἔπαυλιν. Ἐμίσει τὸ πομφολυγῶδες καὶ εἰκονικὸν ὕφος, ἐκτός ἐάν ἐπρόκειτο περὶ ποιήσεως. Ἀξιωματὸς τοῦ ἦτο ὅτι οἱ πολιτευόμενοι, οἱ δημοσιογράφοι καὶ οἱ συγγραφεῖς; πρέπει νὰ ἔχωσι πίστιν εἰς τὴν εὐφυῆ τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς.

Ἄμια ἐκ τῶν ἀσχολιῶν του ἦτο νὰ σχολίξῃ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα μήπως εὕρῃ κἀνὲν χρήσιμον ἢ διασκεδαστικὸν βιβλίον. Ἦτο δεινὸς βιβλιοφάγος, καὶ ὅταν ἀνεγίνωσκεν ἐσκέπτετο πολὺ. Οὐδέποτε ἠγάπα μυθιστορήματα, πλὴν τῆς πρώτης τάξεως. Ὁ Ὀζιτὲ καὶ ὁ Βαρριέρ ἦσαν οἱ προσφιλέστεροι δι' αὐτὸν δραματογράφοι. Δίκα ἐκ τῶν μανιῶν του ἦτο ὅπου ἐβλεπε ἐκτεθειμένους φωτογραφικῶς πίνακας νὰ στέκεται νὰ βλέπῃ.

Ἄῶ γράφων τὰς σημειώσεις αὐτὰς ἐν τῇ ἀγγλικῇ *Ἀλήθειᾳ* τὸν ἠρώτησε μίαν ἡμέραν τί ἰδέαν ἔχει περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Γαμβέττα, ἀπήντησε δέ: «ἵτι εἰς τοῦ Γαμβέττα τρώγει τίς πολὺ καὶ καλά.» Δὲν τοῦ ἐβγαίνει δὲ ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι ὁ Γαμβέττας ὁ ἀπέθνησκεν ἀπὸ πολυφαγίας. Ἐπρωτίμα ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ τὴν ἀγγλικὴν *κουζίναρ* ἀπὸ τὴν γαλλικὴν. Κατὰ τὸν Κουμουνδούρον, τὸ μόνον ἐλάττωμα τοῦ βασιλέως Γεωργίου εἶνε ὅτι μολονότι δὲν χωνεύει καλά, εἶνε μεγάλος.»

Τὴν ἡμέραν τῶν ἵπποδρομιῶν ἡ Ἐταιρία τοῦ Σιδιροδρόμου Ἀθηνῶν Πειραιῶς εἶχε κάμει ἕνα νεοτερισμὸν: νὰ παλῆσῃ εἰσιτήρια καὶ εἰς τὸ καρενοῖον Γιαννοπούλου. Ὁ νεοτερισμὸς αὐτὸς νομιζόμεν ὅτι μπορεῖ νὰ καθιερωθῇ διὰ

μερὰ σκωτάνει τὴν Ἰωάνναν, τὴν κόρην μου!... Δυστυχῆς τέκνον μου, δυστυχῆς τέκνον μου!... Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ Αἰκατερίνη τὸν ἀπηλευθέρωσε, τῇ εἶπον: ἀφθάνει νὰ μὴ μετανοήσωμεν γὰ αὐτό! Ἐἶχον προκισθανθῇ τὰ σημερνά. Ὡ! τὸ τέρας, τὸ τέρας!

Ἀρῆκε νὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ του εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

Οἱ λοιποὶ δακρυρροοῦντες τὸν παρετήρουν μετὰ βαθυτάτης συμπαθείας. Ἐπὶ στιγμὴν ἐπεκράτησε σιωπὴ.

— Εἶναι ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ συλλάβωμεν αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, εἶπεν ὁ εἰρηνοδίκης.

— Αὐτὸ θὰ ἦναι δύσκολον, ὑπέλαθεν ὁ πάρεδρος.

— Ποῖος θ' ἀναλάβῃ τὴν σύλληψίν του; εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ; μὰς ἐπῆραν τοὺς χωροφυλάκας μου.

— Καὶ ἐπειτα; εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, ἀπαλαττόμενος τῆς ἀναισθησίας του, θὰ διαφύγῃ τὴν τιμωρίαν τὴν ὀποιῶν ἀξίζει, διότι θὰ δοῦνε τὴν κατάστασίν του, ὅτι εἶναι ἕνας ἀθλιὸς ἀγριάνθρωπος, ἕνα ζῶον καὶ θὰ τὸν κηρύξουν ἀνεύθυνον.

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ προσβλέπω, ἀπεκρίθη ὁ εἰρηνοδίκης; ἐν τούτοις κύριε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ἀρήσωμεν πλέον ἐλεύθερον; εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γλυτώσωμε τὴν χώραν ἀπὸ ἕνα ὄν τὸσον ἐπικίνδυνον.

— Δὲν ἐναντιοῦμαι εἰς τὴν σύλληψίν του; ἄς τὸν συλλάβουν, ἄς τὸν ἀλυσοδέσουν ἀνῆλυστασκάμενο λύκο, ἄς τὸν βί-

ψουν εἰς τὴν φυλακὴν! ἀνέκραξεν ὁ δήμαρχος μετὰ μανίας.

— Εἶτα προσέθηκε μετὰ μειζῶνος ἠρεμίας:

— Ἐγὼ εἶμαι ὅλος ἀφιερωμένος εἰς τὴν λύπην μου, κύριε εἰρηνοδίκαι, ἔχω πυρετὸν εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Εἰς ὑμᾶς ἀποκαίεται νὰ ἐξετάσῃτε τί πρέπει νὰ πράξῃτε. Ἐνεργήσατε, εἰς τίποτε δὲν ἐναντιοῦμαι; τὰ πάντα ἐγκρίνω.

— Φεῦ! ἐξηκολούθησε μετὰ θλιβεροῦ ὕφους, τώρα τίποτε δὲν εἶμαι πλέον; καί, εἶμαι ἀνθρώπος χαμένος καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς εἶμαι ἀπλοῦν πτώμα.

— Ἰάκωβε, φίλε μου, εἶπεν ὁ εἰρηνοδίκης μετὰ συγκινητικῆς φωνῆς, δρασζόμενος τῆς χειρὸς τοῦ γέροντος, διατὶ ἀπέλιψες; ἴσως ἢ Ἰωάννα δὲν ἐξετέλεσε τὸ ὀλέθριον σκεδιδίον τῆς.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ἔσεισε βραδέως τὴν κεφαλὴν.

— Τὴν γνωρίζω, ὑπέλαθεν, ἡ Ἰωάννα εἶναι νεκρά!

10.

ΠΩΣ Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΑ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΠΟΙΕΙΤΑΙ ΜΑΚΡΑΝ ΑΦΗΓΗΣΙΝ.

Τοὺς πενήθιμους τούτους λόγους τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν παρρηκολούθησε νέα κατηρῆς σιωπῆ.

— Ἀλλὰ ὑπέλαθεν ὁ εἰρηνοδίκης χάσαμε τὸσον καιρὸν

πάντα, τώρα μάλιστα το καλοκαίρι, και ιδίως τας Κυριακάς, διά να λείψη τὸ ἀηδὲς ἐκείνο σπρώξιμο, τόσον ἀνυπόφορον δι' ὅλους και ἰδίᾳ διὰ κυρίας ἀνευ συνοδοῦ ἢ και διὰ συνοδεύοντας ἀκόμη κυρίας. Ἀπὸ μάλιστα ἡ Ἐταιρία ἐνόησε ἀπὸ ἑνα παράθυρον μόνον πωλεῖ εἰσιτήρια και τῶν τριῶν τάξεων. Ἐν Ἀμερικῇ παντοῦ ἄλλου πωλοῦνται εἰσιτήρια παρά εἰς τοὺς σταθμούς. Μάθετε ἀπὸ ἡμᾶς αὐτό, κύριε Παρασκευαΐδη!

Ὁ ἐκ τῶν φιλετέρων φυιτητῶν τῆς νομικῆς πρὸ τριετίας κ. **Ἰωάννης Κοντολέων**, ὁ φοβερός γεωγράφος, οἰκονομολόγος και ἱστορικός, ὁ ἐγκλείων εἰς τὰ δύο τοῦ ἐγκεφάλου του ἡμισφαίρια τὰ δύο ἡμισφαίρια τοῦ πλανήτου μας, ὁ μεταβαλὼν τὴν κεφαλὴν του εἰς λεζικὸν ἐμπορίου, βιομηχανίας, οἰκονομικῶν και πολιτειογραφίας, ὁ ἀμειλικτος βιβλιοφάγος και ἐφημεριδοφάγος, ὁ ἀκούραστο: συζητητής, ὁ συμβασιλεύς τῆς μνήμης μαζί με τὸν Ἰωάννην Ἀποστόλην, ὁ συμπαθητικώτατος φοιτητής τοῦ ζαχαροπλαστείου Παπαζήση και παντός καφενεῖου ἢ γαλακτοπολείου ὅπου τεμάχιον ἐφημερίδος, ὁ αὐτοσχέδιος στατιστικός, ὁ ἀδαμάντινος χαρακτήρ εἰς τὴν τιμιότητα και εὐσυνειδησίαν, ὁ ἐνθουσιώδης δεληγεωργιστής, κτλ. κτλ., ἀφικετο δι' ὀλίγας ἡμέρας ἐκ Σμύρνης ἐνταῦθα, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ οἱ ἄπειροι φίλοι του και ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς.

Τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν «Ἀλήθεια» ἐκφράζει τὴν λύπην του, ὅτι αἱ εἰκόνες τῆς δεσποινίδος Κλεονίκης Γενναδίου, θυγατρὸς τοῦ μεγάλου διδασκάλου τοῦ Γένους, δὲν ἐξετέθησαν ἐν Λονδίῳ, ὅπου, λέγει, θὰ προσεῖλκυον ἀπεριόριστον θαυμασμόν. Ἡ Ἐλλάς, λέγει τὸ περιοδικὸν «Ἀλή-

θεια», δικαίως σεμνύνεται ἐπ' αὐτῇ, ἐσχάτως δὲ διωρίσθη μέλος τοῦ Συλλόγου τῶν Καλῶν τεχνῶν ἐν Ἀθήναις, τιμῆ ἀπονεμομένη πρώτην φορὰν εἰς τὸ φύλον τῆς. Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, εἰς τὴν δεσποινίδα Κλεονίκην Γενναδίου ἢ προκάτοχος κυβέρνησις παρήγγειλε σειρὰν εἰκόνων μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Ἐλλάδος και ἴσως αὐταὶ εἶναι αἱ εἰς τὴν Διεθνή Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν τῆς Ρώμης σταλεῖσαι.

Τυχαιῶς συννητήσαμεν καλλιτέχνην μάγειρον **Στρατῆν Καραοφύλλην** ἐπ' ἀμάξης μεταβαίνοντα εἰς τ' ἀνάτορα, παρκορευόμενον δὲ παῖδα κρατοῦντα κλάδον μεγάλον ἐντὸς λεπτῆς γάξης περιελημμένον, ὅθεν ἐκρέμαντο βότρυς σταφυλῶν διαφόρων εἰδῶν, ροδίται, ἀγουλάτα, ἀετονόχια, ἀκόμη και ἀγουρίδες, τόσον ζωντανὰ και φυσικὰ, ὡς νὰ ἐκκόπησαν πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἐκ τῆς ἀμπέλου. Ἐνομίσαμεν ὅτι διὰ τρόπου τινος διατηρήσεως ἦσαν φυσικαὶ σταφυλαί, διατηρήσασαι τὴν ζωὴν τῆς ἀμπέλου. Καὶ ὅμως ἦσαν τεχνηταί, τεχνικώταται καμωμένα, ἀπὸ κόλλαν ἀπλῆν και τὸ πρῶτον προῖόν τοῦ καλλιτέχνου μάγειρου, τὸ ὅποιον ἔσπευδε νὰ καταθέσῃ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ βασιλέως του. Ἀλλὰ δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ ἐπινοήσῃ τρόπον συντηρήσεως τῶν σταφυλῶν εἰς τὴν ὁροσερὰν αὐτῶν κατάστασιν;

Ἐκ Πειραιῶς μᾶς γράφουν:

«Ὅπισθεν τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας ἐν Πειραιεὶ ἐγένοντο κατ' αὐτὰς οὐκ ὀλίγα κρούσματα ἢ ἀστυνομίαι ἐφρόντισε μὲν ὅπως ἀποστείλῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν εἰς Κάνθαρον, ἀλλὰ καθ' ἣν ὥραν τὸ φορεῖον ἦλθεν ὅπως τοὺς παραλάβῃ, πληθὺς περιεργῶν γειτόνων συνωστίζετο περὶ τοῦ φορεῖου, τοῦ κλητήρος και τοῦ ἐρίπου χωροφύλακος ἰσταμένων εἰς

μπορούσαμε ἤδη νὰ σπεύσωμεν εἰς ἀναζήτησιν τῆς δεσποινίδος Ἰωάννας. Ζῶσα ἢ νεκρά πρέπει νὰ βρεθῇ.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνίσχυσαν τὸν γηραιὸν λοχαγόν.
— Μάλιστα, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν βοηθόν του, ἄς τὴν ζητήσουν αὐτῇ, ἄς τὴν ζητήσωσι παντοῦ εἰς τὸν ποταμόν!
Ἡ λέξις αὐτὴ τῷ ἐνεποίησεν ῥίγος.

— Ὡ! Ἡ εἰμαρμένη, ἡ εἰμαρμένη! ἐψιθύρισε. Ὁ πατέρας ἐπνίγη. . .

Δὲν ἐνόησαν οἱ ἄλλοι τί ἤθελε νὰ πῇ.
Παραλαλῶν δὲ προσέθεσε.

— Ἡ Ἰωάννα εἶναι τὸ τέκνον τῆς δυστυχίας!
— Ἄν και ἡ ἡμέρα εἶναι ἤδη προχωρημένη, εἶπεν ὁ βοηθός, ὀφείλομεν νὰ ἐξητάσωμε ἀπ' ἀπόψε.

— Μάλιστα με ὅλους τοὺς ἀγαθῆς θελήσεως ἀνδρας, τοὺς ὁποῖους θὰ εὔρω, προσέθεσεν ὁ ἀγοροφύλαξ.

Ὁ βοηθός και αὐτὸς ἀπεσῆρθησαν.

Συμφωνήθη τότε μεταξύ τοῦ Ἰακώβου Βαγιανῶν και τοῦ εἰρηνοδίκου, ὅπως ὁ τελευταῖος οὗτος πληροφορήσῃ τὸ δικαστήριον περὶ τοῦ γεγονότος, ὅπερ τοσοῦτο σκληρῶς ἐπλησσε τὸν δῆμαρχον τοῦ Μαρεῖλ και ἀφήσωσιν αὐτὸ νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν με μέτρα τὰ ὅποια ἤθελε κρίνει ἀναγκασίαι.

Μετὰ τοῦτο σφίγγας τὴν χεῖρα τοῦ δυστυχῶς γέροντος μετὰ προφανῶς συγκινήσεως, ὁ εἰρηνοδίκης ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτοῦ και ἀναβῆς ἐπὶ τοῦ δίφρου τοῦ κ. Βιολαῖν ἐφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν πύργον τοῦ Βιοκάρ.

Τὸν περιέμενα μετ' ἀνυπομονησίας προδήλου. Ἡ βαρὴν ἐξετίμα πολὺ τὸν Ἰακώβον Βαγιανῶν, ὅστις κατ' αὐτὴν ἦτο ἡ μεγαλειτέρα προσωποποίησις τῆς εὐλικρανεῖας, τῆς εὐθύτητος και τῆς τιμιότητος. Ὅπως ἡ Σωσάννη, ἡ Ἐριέτη ἐγνώριζε τὴν Ἰωάνναν, ἦτις μάλιστα ἦλθε δις ἢ τρίς εἰς τὸν πύργον μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς.

Ἄμα ὁ εἰρηνοδίκης ἐνεφανίσθη, τὰ ἀνυπόμονα βλέμματα προσηλῶθησαν ἐπ' αὐτοῦ ἐρωτῶντα:

— Εἶναι τρομερόν! εἶπε.
Και ἀμέσως διηγήθη ὅ, τι γινώσκουσιν ἤδη οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσαι.

— Ἀδύνατον, ἐπερώνησεν ἡ βαρὴν.
— Και ἐγὼ αὐτὸ φρονῶ, διεκήρυξεν ὁ κύριος Βιολαῖν ὑπάρχει λάθος τὰ φαινόμενα πολλὰκις ἀπατώσι ὁ Λυκογιάννης δὲν τὸ ἐπραξε αὐτὸ τὸ κακούργημα, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸ πράξῃ.

Ἡ Σωσάννη τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἔχουσα ἐφάνετο σκεπτομένη, ὅτι ἐποίει φρικαλέαν τινὰ ὄνειροπόλησιν.

Ἡ Ἐριέτη, με κεφαλὴν κεκλιμένην και δακρυδρέκτους ὀφθαλμούς, κατείχετο ὑπὸ νευρικῆς ταραχῆς.

Ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς νεάνιδας και ἵνα μὴ ἐνοχλήσῃ τὰ ὄψα των, ὁ εἰρηνοδίκης ἐφάνη πολὺ ἐγκρατής ὡς πρὸς τοὺς λόγους τοὺς ἀφορῶντας τὸ ὑποτιθέμενον κακούργημα, μὴ ἔχων ἀνάγκην νὰ ἐπιμείνῃ ἐπὶ τῶν λεπτομέρειων πρακτικῶν

πεντήκοντα βημάτων ἀπόστασιν, ἀπλῶς διὰ τὸν τύπον. Τῆς προάλλαις, αἱ στρωματὰ κλπ. ἐνδύματα τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν προσβληθέντων, ἐκαίοντο ἐν μέσῃ τῆ ὁδῷ Ἀρεως, ὁ δὲ καπνὸς εἶχε κατακλύσει τὴν πέριξ συνοικίαν κυμαινόμενος ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ἴσως ἵνα καθάρισῃ αὐτὴν ἀπὸ τὸ μίasma. Μόναί αἱ ἀγαθαὶ γυναῖκες τῆς συνοικίας ἐκραύγαζον και κατηρώοντο τὴν ἀκηδῖαν τῶν ἀρχῶν, ἕως ὅτου ἠναγκάσθησαν ὅπως ἀποσβέσωσι δι' ὕδατος τὴν πυρὰν, ἔχωρίς ἵνα ἐννοῶσιν αἱ δυστυχεῖς ὅτι περισσότερο μολύνουσιν τὴν ἀτμόσφαιραν, ἀφήνουςαι ἡμίκαυστα τὰ μεμολυσμένα ράκη. Πρὸς Θεοῦ, ποῦ ζῶμεν; Ἀπορῶ πῶς ὑπάρχει και εἰς ὕγιᾳς ἀκόμη ἐνταῦθα! Ἡ γλυκερίνη θὰ ἐμποδίσῃ τὴν εὐλογίαν; ὅταν αἱ ἀρχαὶ ἀφῆνωσιν ἐλευθέραν ἀσυνειδήτως τὴν κυκλοφορίαν; ὅταν ὁ ἠνίοχος τοῦ φορεῖου, ὁ ἱατρὸς τοῦ Κανθάρου και οἱ συνοικοῦντες μετὰ τῶν προσβληθέντων περιφέρονται και συγχωρῶνται τοῖς πάσι;

Φρικτὸν, ἀπίστευτον ὄντως, πόλις εὐάερος, ἔχουσα εὐρείας και κατὰ τὸ μᾶλλον καθαράς ὁδοὺς, νὰ μὴ δύνηται νὰ ἀποσκορακίσῃ τὴν δεινὴν ταύτην μάστιγα, ἦτις ἀπὸ τῶσων ἐτῶν ἐμφωλεύει ἐν αὐτῇ!!!»

Ὁ φίλτατος ἐμπορος τῶν καλλιτεχνικωτέρων γυαλικῶν, τοῦ και ἀπὸ στόματος γλυκεῶν μέλιτος ρέει αὐδῆ. **Λάμπρος Χριστόφορος**, ἠραβωνίσθη τὴν καλὴν κόρην **Εὐφροσύνην Σέφερλη** ἐν εὐδαίμονι κύκλῳ οἰκογενειακῷ.

Ἐξεδόθη και ἐν ἰδιαιτέρῳ κομψοτάτῳ τεύχει, ἄλλο πρὰ τὸ τῆς Ἐθρικῆς Βιβλιοθήκης, ὁ **Ἀθωός** τοῦ Δουμᾶ πατρός, κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἐν Φιλιππουπόλει Διερμηνέ-

ως μας και ἐκ τῶν καλῶν λογογράφων Λάμπρου Ἐνυάλη. Εὐχαρίστως δὲ εἶδομεν ὅτι προετοιμάζει εἰς ἐκδόσιν ὁ αὐτός συγγραφεὺς και ἄλλα ἔργα πρωτότυπα, διότι ὁ κ. Λάμπρος Ἐνυάλης—πρέπει νὰ τὸ ὑπενομούσωμεν εἰς τοὺς ταχέως λησμονοῦντας Ἀθηναίους—εἶναι ἐκ τῶν πρώτων διηγηματογράφων, μὴ δυν,θεῖς δυστυχῶς και νὰ ζήσῃ διηγηματογράφος.

Ο ΗΓΕΜΟΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΕΝ ΚΟΝ/ΠΟΛΕΙ

(Ἐκ τῆς «Ἀδύτης»)

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς προχθῆς ἀπέπλευσε τοῦ λιμένος ἡμῶν ἡ αὐτοκρατορικὴ θυλαμηγὸς Ἰζεθδίν κατευθυνομένη εἰς Βάρναν, ἵνα παραλάβῃ τὸν ἡγεμόνα τῆς Βουλγαρίας. Τῆς θαλαμηγού ἐπέβαινε ὁ εἰσηγητὴς τῶν πρέσβων Ἰθραῆμ βέης, οἱ ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν τῆς Α. Μ. Χαϊρῆ βέης και Ἀχμέτ βέης, και ὁ κ. Καραμιχαλιώφ, πρῶτος γραμματεὺς τοῦ ἡγεμονικοῦ πρακτορείου.

Πρὸς τοῦτοις, σήμερον τὴν πρῶταν ἀπέπλευσεν ἀτμόπλοῖον τῆς ἑταιρίας Λούδ, ἐνοικιασθὲν ὑπὸ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Αὐστρουγγαρίας ὡς πρυτάνεως τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, ὅπερ μεταβήσεται εἰς συνάντησιν τῆς Α. Γ. ἐν τῷ στομίῳ τοῦ ἀνα Βοσπόρου. Ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου ἐπέβαινον οἱ πρῶτοι διερμηνεῖς τῶν ξένων πρεσβειῶν, ἐντεταλμένοι: νὰ ἐπευχθῶσι τῇ Α. Γ. τὸ ὡς εὐ παρέστη.

Σχετικῶς πρὸς τὸ πρόγραμμα τῆς υποδοχῆς τῆς Α. Γ., ὁ **Μηθύτωρ** ἀναγράφει τὸ ἐπόμενον ἐπεισόδιον, ὅπερ διεξωμαλύνθη ἤδη. Γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας κόμητος Κόρτη, ὁ τῆς Περσίας πρεσ-

περὶ τοῦ κ. Βιολαῖν και τῆς βαρὴννης. Ἐν τούτοις αἱ δύο νεάνιδες εἶχον κατανοήσει.

— Κύριε εἰρηνοδίκαι, εἶπεν ἡ κυρία δὲ-Συμαίξ μετὰ τόνου πειστικοῦ, αὐτὴ ποῦ ἔσωσε τὴν κόρην μου, αὐτὸς ποῦ ἔσωσε τὸ παιδί ποῦ θὰ ἐπνίγετο σ' τὸν Φροῦ, εἶνε δυνατόν νὰ ἦναι ἕνας ἄθλιος και ἄτιμος;

— Δυστυχῶς, κυρία, ἡ ἀμφιβολία δὲν εἶναι δυνατή. Παρέλειψα νὰ ἀναφέρω περὶ τῶν ἐκτυπωμάτων, ... τῶν εὐρέων ἐκτυπωμάτων τῶν γυμνῶν ποδῶν, τὰ ὅποια ἀνεκάλυψα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πλησίον τῆς οἰκίας κάτω τῆς κλίμακος. Ἄλλως ἡ ἐπιστολὴ τῆς νεάνιδος εἶναι λίαν ἐξηγηματικὴ. Ἴδου αὐτῇ, λάβετε, κυρία βαρὴννη, κύριε Βιολαῖν, και ἀναγνώσατε.

Ἡ βαρὴννη ἀνέγνω πρώτη, ἔπειτα ἔτεινε σιωπηλῇ τὸν χάρτην εἰς τὸν κύριον Βιολαῖν.

Δὲν ἠδύνατο πλέον αὐτὴ νὰ διαμαρτυρηθῇ ὑπὲρ τοῦ Λυκογιάννη.

Ὁ κύριος Βιολαῖν ἀνέγνω και αὐτός, ἔπειτα δὲ ἀπέδωκε τὸ καταγγελλικὸν γράμμα εἰς τὸν εἰρηνοδίκην.

— Κι' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί νὰ πῶ, εἶπεν.

Ἡ Σωσάννη ἠγέρθη και μετὰ σπινθηροβόλουτων ὀφθαλμῶν.—Λοιπὸν ἐγὼ, ἀνέκραξε πυρετωδῶς και μετὰ παραφορᾶς τῆς ζωηρᾶς και γενναίας φύσεώς τῆς, ὅταν ὅλη ἡ οἰκουμένη καταγγεῖλῃ τὸν Λυκογιάννην, δὲν θὰ παύσω νὰ διαμαρτυρῶμαι και νὰ ὑποστηρίζω ἐκαντίον ὅλου τοῦ κόσμου ὅτι εἶναι ἄθως!

Και σεις, Ἐριέτη, σεις τῆς, ὁποῖας ἔσωσε τὴν ζωὴν, ἐξηκολούθησε, μήπως δὲν τὸν ὑπερασπίξῃσαι ὅπως ἐγὼ;

— Ὅχι, Σωσάνη, ἀπήντησε διὰ φωνῆς τεταραγμένης, δὲν δύναμαι νὰ τὸν ὑπερασπισθῶ. Ὅταν ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ κ. Βιολαῖν και ἡ μήτηρ μου τὸν καταδικάζουν αὐτὸν, δὲν μπορῶ πλέον νὰ πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι πῶσως ἔνοχος.

Ἐν τῷ μεταξύ αἰσθανομένη ὅτι οἱ λυγμοὶ τῆς ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐκραγῶσιν, ἐξῆλθεν ἐσπευσμένως ἐκ τῆς αἰθούσης διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ κλεισθῇ ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς και νὰ κλαύσῃ ἀνευ μαρτύρων.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ κ. Βιολαῖν και ἡ θυγάτηρ του ἀπεχειρέτισαν τὴν κυρίαν βαρὴννην, ἦτις μεταβάσα παρὰ τῆ θυγατρὸς τῆς, και εὐρούσα αὐτὴν ἐνδακρυν και ἐν ὀδυνῶν ἀπελπισία, ἀγνοοῦσα τὰς ἐπισκέψεις τοῦ Λυκογιάννη εἰς τὰ πέριξ τοῦ πύργου και τὴν ἐν τῇ φυτεῖα τῶν ζυγιῶν σκηνὴν, ἀπέδωκε τὴν θλίψιν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἂν και εὐρισκεν αὐτὴν ὀλίγω ὑπερβολικῆν, εἰς τὴν μεγάλην νευρικὴν εὐαισθησίαν τῆς.

Ἄλλ' ἡ Ἐριέτη ἐγνώριζε και αὐτὴ καλῶς διατὶ ἐκλαιε; Τίνας ἐκδηλώσεις ἦσαν τὰ δάκρυά τῆς; Εἶδεν ὅτι ἀπέπτη, ὡς πτηνὸν διασχθὲν τῆς φουλεᾶς του, ἡ πρώτη αὐτῆς ἀνειροπόλησις;

Ἡ μήτηρ τῆς κατέρωθεν, ἂν ὅχι νὰ τὴν παρηγορήσῃ, τοῦλάχιστον ν' ἀποζηρᾶν τὰ δάκρυά τῆς.

(ἀκολουθεῖ)

βευτής στρατηγός Μαχσίν Χάν εἶνε δικαίῳ πρῦτανος τοῦ διπλωματικοῦ σώματος διὰ τὰς ὑποθέσεις τὰς ἀσχέτους πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν πολιτικὴν. Ἐν τούτοις οἱ συνάδελφοὶ του οὐδόλως συνεβουλεύθησαν αὐτὸν σχετικῶς πρὸς τὴν γενησομένην τῷ ἡγεμόνι τῆς Βουλγαρίας ὑποδοχὴν, ὡς ἐκ τούτου δὲ οὐ σμικρὸν δυσηρεστήθη ὁ τοῦ Σάχου τῆς Περσίας ἀντιπρόσωπος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μετὰ τινὰς ἐξηγήσεις, τὸ ἐπεισόδιον ἐξωμαλύνθη φιλικῶς.

Ἐτερον λεπτεπίλεπτον σημεῖον τῆς ὑποδοχῆς τῆς Α. Υ. ἦν καὶ τὸ τῆς σημαίας, ἥτις ὑψώθησεται ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ τῆς τε θαλαμηγοῦ, ἥτις θὰ κομίσῃ ἐνταῦθα τὴν Α. Υ. καὶ τῆς ἐνταῦθα ἐπισήμου κατοικίας του. Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον διασκεψάμενον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἀπεφάσισεν, ὅπως ἀναπετασθῇ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ μετὰ τῆς τουρκικῆς καὶ ἡ σημαία, ἦν ἡ Υ. Πύλη ἐπέδωκε τῇ βουλγαρικῇ ἡγεμονίᾳ. Ἡ Α. Υ. ἀναμένεται ἐνταῦθα ταύτην τὴν ἐσπέραν.

Ἡ ἀκολουθία τοῦ ἡγεμόνος σύγκειται ἐκ τοῦ κ. Βούλκοβιτς, τοῦ ἰδιαιτέρου γραμματέως αὐτοῦ κ. Δοσιλέστη, δύο ὑπαπιστῶν καὶ ἀξιωματικοῦ τινος τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ. Ἄμυ ὁ ἡγεμὼν ἐπιβῆ τὸ «Ἴζζεδίν», ἡ βουλγαρικὴ σημαία θέλει ὑψωθῆ εἰς τὸν μέγαν ἱστὸν, ἡ δὲ παραχώρησις αὐτῆ διατρανοῖ τὸ συνδιαλλακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν εὐκρινῆ φιλοξενίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου. Ἡ βουλγαρικὴ σημαία εἶναι ἐρυθρά, περιεραμμένη πρασίνῃ ταινίᾳ καὶ ἔχουσα ὡς ἔθνικὸν ἔμβλημα λέοντα, θέλει κυματίσει πρῶτην ἤδη φορὰν εἰς τὰς θαλάσσας.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Περὶ τὸ μεσονύκτιον χθὲς ἐνῶ μετέβαιναν εἰς τὴν οἰκίαν του κατὰ τοῦ Μακρυγιάννη ὁ ὑπολοχαγὸς Ὅρμαν διέκρινε φῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ τὸ παράθυρον ἀνοικτὸν, τὸ ὁποῖον κλείσας ἐξῶθεν εἰσῆλθεν, ἀλλ' εὔρε τὸ δωματίον σκοτεινὸν καὶ τὸ παράθυρον ἀνοικτὸν, ἐξετάσας δὲ ἐντὸς τοῦ δωματίου του εὔρεν ὅτι τοῦ ἔλλειπεν ἐκ τοῦ τριταρίου του λίραις Γαλλίας ἑφτάμισι, κατὶ ἄλλα ψιλὰ, καθὼς καὶ μία ρεδιγκότα, ἐν ρεδόλβερ καὶ γυαλιὰ τοῦ θεάτρου. Αὐτὰ ὅλα πλὴν τῶν χρημάτων, τὰ ἦρε τὸ πρῶτ' ἀνεκάλυψεν ἐν κομδίῳ στρατιωτικῶν ἐντὸς τοῦ παραθύρου.

Ἀνεκαλύφθη λαθρεμπόριον τουμπεκιοῦ μέσα σὲ κόφαις γιομάταις αὐγά, αἵτινες ἐτελωνίσθησαν ὡς τοιαῦται. Ὁ ἔμπορος τοῦ αὐγοτουμπεκιοῦ εἶναι Κρητικὸς, ὀνόματι Σισκάκης.

Σήμερον τὸ πρῶτ' ὁ καταστηματάρχης Βελοῦδιος ἐπὶ τῆς «Ὁδοῦ Αἰόλου» συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν ὑπηρετὴν του Α. Κορκοτάκη κλέπτοντα ἐκ τοῦ συρταρίου του. Εἶχε παρμένας 40 δραχμαῖς καὶ ὡμολόγησεν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον ὅτι ἐν ὄλῳ εἶχε κλέψει 80 δραχμάς.

Ἐκλεψάν κατὶ ρολόγια, παπλώματα, ὀμπρέλαις, ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ κ. Σ. Λεονάρδου ἐν Πειραιεῖ, συνοικίαν Μουνυχίας.

Οὐδεὶς προσεβλήθη χθὲς ἐξ εὐλογίας ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ ἀγροτικῇ περιφερείᾳ. Ἐν δὲ Πειραιεῖ ἡ Μαριγῶ Δρίτσα,

ἐτῶν 49, ἐμβολιασμένη νηπιόθεν, Αἰκατερίνη Φαράκη, ἐτῶν 6, καὶ Π. Βερσάκης, ἐτῶν 5, ἀνεμβολίαστοι, μετηνέχθησαν εἰς Κάνθαρον, ἐξ οὗ ἐλευθεροκωνίωθησαν οἱ Ν. Μαρούλης, Ν. Γράστος, Νικολέτα Ζωγράφου, Μαριγῶ Ζωγράφου, Δημήτρ. Σταματίου, Εἰρήνη Σταματίου καὶ Δ. Τσαφάρας, ἀπέμειναν δ' ἐν αὐτῷ ἡ Μαριγοῦλα Γραβριήλ καὶ Νικόλ. Δασκαλάκη.

Ἐμβολιάσθησαν ἀναγκαστικῶς ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ἰατρῶν Βρατίμου, 120 άτομα κατὰ τὴν συνοικίαν Καραβᾶ.

Τριμὰ κρεάτων. Ἐν τῇ κεντρικῇ ἀγορᾷ, βόειον δρ. 2, ἀμνῶν 1,80—1,80. Ἐν τῇ πλατείᾳ Ψυρρῆ, τῷ παλαιῷ Θεάτρῳ καὶ τῇ Ὁδῷ Βύσσης βόειον 1,80, ἀμνῶν 1,60. Ἐν Νεαπόλει βόειον δρ. 2, ἀμνῶν 2. Ἐν τῇ Ὁδῷ Κολοκοτρώνη, βόειον 1,80, ἀμνῶν 1,80—1,80 καὶ ἐν τῇ Ὁδῷ Ἀδριανοῦ βόειον 2, ἀμνῶν 1,80.

Ἐν Πειραιεῖ. Βόειον δρ. 2, ἀμνῶν 1,60, 1,80, καὶ 2,00.

ΕΛΛΗΝ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα	ὄραν 7 π. μ.	Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' εὐθείαν δι' Αἴγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλίνην, Κατάκωλον, Μάραθρον, Πύλον, Νησίον, Καλάμας, Γύθειον καὶ Πειραιᾶ.
Δευτέρα	» 7 π. μ.	Δι' Αἴγιον, Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος, καὶ Ναύπλιον.
Τρίτη	» 6 μ. μ.	Διὰ Λακύνον, Ἀλιβερίου, Χαλκίδα, Αἴγιον, Ἄτα-λάντην, Στυλίδα, Ἰπραιούς, Ἄλμυρον καὶ Βῶλον.
Τετάρτη	» 7 π. μ.	Δι' Αἴγιον, Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον καὶ Ναύπλιον.
Παρασκευὴ	» 6 π. μ.	Δι' Αἴγιον, Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Λεωνίδιον, Γύθειον, Καλάμας, Μεσσήνην (Νησίον), Κορώνην, Πύλον, Μάραθρον, Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλλίνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κορίνθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ.
Παρασκευὴ	» 6 μ. μ.	Διὰ Λακύνον, Ἀλιβερίου, Χαλκίδα, Στυλίδα καὶ Βῶλον.
Σάββατον	» 7 π. μ.	Δι' Αἴγιον, Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον, καὶ Ναύπλιον, Μήλου.

Ο ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ

κύριος **Σπυριδῶν Ζωχιὸς** ἐσχημάτισε

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ὅπου ἀναδέχεται τὴν πώλησιν οἰωνοῦ ἢ ποτε βιβλίων, περιοδικῶν, ἐφημερίδων. ἔχων ἀνταπόκρισιν μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς Εὐρώπης.

Ἐγγυήσεις τιμιότητος περὶ τὴν διαχείρισιν